

Dappere moeders

Het is een heerlijke dag in het late voorjaar. Het bloesemt overal, in de Berkel zwemt een fuut met een jong op haar rug, in het veld wandelt een haas, kortom mijn auto en ik genieten van een rustig ritje over landweggetjes naar huis. We naderen een onoverzichtelijke bocht en met dit lekkere weer verwacht ik fietsers, achter me rijdt al tijden niets, dus ik sudder de bocht door. En dat is maar goed ook. In het midden van de weg staat een opgewonden kievit. Nou ja, staan, de vogel springt op en neer en rent heen en weer, fladdert dan wat omhoog en gooit de kuif naar voren, alle veren staan overeind, het dier lijkt wel twee keer zo groot als normaal. Nog steeds geen ander verkeer, ik kan dus veilig stoppen en zet de alarmlichten aan. Hier is iets gaande. Een meter uit de kant zie ik een donker donzig propje op het asfalt zitten. Plotseling schiet deze jonge kievit in de poten en rent over de weg, rent nog een stukje heen en weer vlak voor de nu in paniek zijnde moeder. Net een opstandig kind dat moeder laat zien dat hij toch lekker doet wat niet mag. Om ten slotte op zijn dooie gemak naar het

weiland aan de overkant van de weg te lopen en rustig in het gras te gaan prikken.

Ondertussen is moeder helemaal doorgedraaid. Ze rent heen en weer tussen de voorlampen, springt omhoog naar het licht, ik hoor haar snavel tegen het glas tikken. Dan ontdekt ze de knipperlichten, ze vliegt erop af, pikt ernaar en vliegt terug naar de grote lampen en door naar het andere knipperlicht. Ze blijft ze aanvallen, dat grote monster dat haar jong bedreigt moet verjaagd. Er is nog steeds geen verkeer achter me en ik besluit me als een verslagen vijand te gedragen, ik rijd achteruit en doof het licht. Moeder kievit rent nog even op de auto af, krimpt tot

normale kievitproporties en loopt dan heel kalm naar haar jong. Ik rijd er voorbij voor ik de lichten weer aan doe. Net te vroeg dus, moeder stuift op de achterlichten af en achtervolgt de auto. Ik doe de lichten nog maar even uit en moeder kijkt me na.

Boven een weiland kom ik even later een buizerd tegen, omringd door kauwtjes. Ze vliegen naar zijn ogen en pikken, tot hij voor vandaag maar een ander jachtgebied op zoekt.

Als ik mijn tuin inkom is het een spektakel. Allerlei vogels vliegen samen achter de eekhoorn aan. De allerkleinste is het felst en toont geen spoor angst. Het winterkoninkje pikt de eekhoorn op de kop, mist net het oog. De eekhoorn verdwijnt, de vogels gaan terug naar hun nesten. Dan hoor ik het buurkind gillen, de deur openknallen en moeder naar buiten stormen. Ik zie net boven de heg een grote vliegenmepper zwiepen. Er vliegt een bij rond het spelende kind en moeder slaat woest om zich heen, raakt het kind en alles eromheen. Maar ondanks ook dit enorme verschil in grootte van monster en verdediger, slaagt de moeder er niet in het gevaar te verjagen of te doden. Moeder pakt het kind op en rent angstig om zich heen slaand naar binnen. Het winterkoninkje vliegt alweer langs met een bek vol lekkers.

Ik hoop maar dat het kievitjong tevreden is in het nieuwe weiland.